

Kiadóhivatal:

Kaposvár, Telek-utca 9.
Ide címezendők az
előfizetési pénzek,
Hirdetések és nyilttéri
közlemények.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt
Félévre 2 "
Negyedévre 1 "
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség:

Kaposvár, Telek-utca 9.
Ide küldendő a lap
szellemi részét illető
minden közlemény.

Bérmentes küldeményt
nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza
nem adunk.

SOMOGYI ÚJSÁG

MEGYEI- és HELYI-ÉRDEKŰ. VEGYESTARTALMU H. TILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: szombaton

Felolós-szerkesztő ifj. Nagy Ferencz.

A vérsavó.

Minden szülő remeg gyermeke életéért, minden apa s anya örökös gondnal vigyáz gyermeke léptei felett; egy parányi bágyadság, egy piczinyke étvágyhiány már mély aggodalommal tölti el a szülői kebelt; mennyivel inkább súlyosbul a fájdalom, ha a szeretet és feltéve örzött gyermek nehéz beteg, láztól égő arccsal, kínos lihegés közt vergődik beteg ágyán s a szülők előtt áll a kétségbeesés gyöttrő tudata, hogy alig vagy éppen nincs gyógyító ir, mely gyermeküket megmenthetné.

Néhány év óta szörnyű betegség rombol a kisdetek közt és a temető kiskeresztjeit megdöbbenő mennyiségben szaporítja. — Ez a szörnyű halálangyal a difteritisz.

Ez ideig határozott vélemény volt, hogy ellene védekezni majdnem, sőt legnagyobb részben lehetetlenség; eme véleményt megis erősíté az, hogy gyakran egész falvak gyermekvilága került a sötét föld alá.

Vármegyénket sem kímélte meg e gyermekfosztó halálangyal s tudjuk, hogy több helyen egész nemzedék pusztult ki.

Előre ki lehet számítani, hogy itt is, ott is melyik évben nem lesz a községnek ifjusága, nem lesz hajadona.

Ime ország világot bejárja most egy örömdetes hír, hogy a tudomány a szörnyű difteritisznek is megtalálta ellenségét.

Tehát szünni fog a kiskeresztek szaporodása, szünni fog a szülők keblében az aggodalom, a félelem; hisz itt a gyógyító balzsam, itt van az ir, csak meg kell szerezni s a kis beteg arczáról tűnnek a láz piros foltjai, kis keble nyugodtan emelkedik s a lidércz fojtó keze nem szorítja össze gyenge nyakát.

Az ám! mily boldog érzés, mily megnyugtató gondolat!

Csak hogy sajnós, még egy kicsit messze vagyunk tőle.

A szer, a gyógyító balzsam igen drága, még pedig azért, mert előállítás sok gondot, fáradságot, vigyázatot igényel.

Azonban, annak feltétlen tuda-

tával, hogy minden szülő forrón szereti gyermekét, egy társadalmi eszmét vetünk fel, melynek valóítására egyenesen a szülői szeretet és örző gond áldozatkészségéhez fordulunk.

Amint fentebb említve volt, a gyógyító szérum, vagy magyarul vérsavó igen drága; annyira hogy azt még a középvagyonos ember is nehezen szerezheti meg nemcsak, hanem a vagyonosabb osztály is ma még kénytelen nélkülözni, mert Magyarországon még csak néhány helyen kapható.

Ép ezért az ország több helyén már ugy a hatóságok mint a lakosság körében is mozgalom indult meg, gyűjtések és adakozások történnek a vérsavó mielőbbi beszerzésére.

Vármegyénk központjában oly intézetet birunk, mely ugy berendezés mint vezetés tekintetében az ország hason intézetei közt első közé sorolható; értvén alatta a Ferencz köz-kórházat, mely a tavasszal még ki is bővítették.

Ezen intézet a legalkalmasabb hely arra, hogy a vármegye területére a vérsavó raktára legyen, honnan azután szakértő kezekkel keresztül juthatna el a járásokba.

Ennek előrebocsátásával felhívjuk a szülői szeretetet adakozásra; kiki tehetsége szerint járuljon gyermeke jólétének oltárához áldozatkészen; a legcsekélyebb összeg is számottevő s a gyűjtést ugy mi, valamint laptársaink is azt hisszük szívesen válladják magukra.

Ha kellő összeg álland majd rendelkezésre meglehet indítani a mozgalmat, hogy a vérsavó a vármegye székhelyén levő köz-kórház kezelésére megszerezhető legyen.

Innen tovább indulva, a járási orvosok itt a köz-kórházban elsajátítva a vérsavó kezelési módját, tovább vihetik a járásokba s tőlük a körorvosok egyes községekbe.

Minél gyorsabban, minél több összeg gyűl egybe, annál hamarabb és annál nagyobb mennyiségben lehet a vérsavót megszerezni s annál kevesebb lesz a gyermekhalandóság.

E felvetett eszmét, mely kíváncs, hogy valósuljon, ajánljuk a lelkes, tanító, jegyző urak és az előljáróságok figyelmébe; hisszük, hogy az

elhintett mag termelő talajra találand s a kis gyermekek idő előtt nem lesznek kis angyalkákká, hanem felnevelkedhetnek a haza hasznos polgáraivá.

— + —

A mi városunkban csak mindig van valami olyan ami az emberek érdeklődést felkelti, s alkalmat és anyagot ad ahhoz, hogy a városi lakosság a szerint a mint optimista — vagy pesszista, folyton szidni vagy védeni tudjon valakit.

Már vagy két hete annak, hogy meghozván a magyar asfalt részvénytársaság az ő nyitott tűzhelyeit, abban sütik és főzik a város által csináltatott próba aszfaltozáshoz szükséges anyagot, mit a nagyközönség érdeklődéssel néz végig.

Ezen munkálatok szemlélése alkalmával természetesen szóba került az ártézi kut és a villam világítás.

Az egyik bizonyodik a mellett, hogy meg lesz mind a kettő, a másik megeszi a maga s azután ráadásul meg a szomszédjának a fejét is ha bármelyikből is lesz valami.

Pedig hát a haladás egy város életében pénzbe kerül — még pedig sok pénzbe — Kaposvár városának pedig nincsenek arany bányái, hogy e-n tetemes kiadásokat mind egyszerre képes legyen fedezni, de ha volna is — akkor is mindez időbe kerül; tény az, hogy a város szépen fejlődik.

Azok az egyének kik ezental napi sétatjukat a kényelmes aszfalton végézik ezental remélhetőleg türelmesebb lesz a városi hatóságok iránt is, s békével fogja be várni a városi dolgoknak az ő medrökben való előrehaladását.

A divat extravaganciái.

A nők maguk is mind jobban belátják, hogy toilleik egészségügyi tekintetben sok kívánni valót hagynak és ha nem helyezkednek is az emberiség jövőjét féltő tudósok mindentől elrettenő álláspontjára, mégis elismerik, hogy nagyon sok bajt okoz nekik a fűző.

Ez ellen mos valóságos hajsza indult meg még a nők körében is. De hát még a férfiaknál! Ennél azonban nem kell elfeledni, hogy a tudósok éppen úgy rémitik a világot a — bacilusokkal. Pedig a bacilusok annyi év óta legalább is léteznek mint az ember és az emberiség mégsem halt ki. Meg aztán akár-mennyi: menydörögnek mindkét részről a fűző ellen, bizony azt bajos lesz, de nem is sikerül kiküszöbölni.

De nem is kell. Meg lehet azzal élni szépen, csak azt nem kell akarni, hogy a karesuságunk olyan legyen, hogy féljenek ránk nézni, hogy ketté törjünk. Manapság mindenképen igyekeznek

reformálni a fűzőt s ez sok tekintetben sikerült is és én az ismert corsettek megválasztásában csak azt a tanácsot adhatom: a férfi-világ előtt mindig kedvesebb egy nem roppantul karesu hölgy, mint egy kékülő-zöldülő, magát minden pillanatban rosszul érező, vagy pláne beteges hölgy.

A téli divat különben még nem mutatta meg a kincseit, sőt félve őrzi a nagy műszabók kezei között a titkait, hogy aztán egyszerre álljon elő velök.

Annyi már bizonyos, hogy a téli divat főjellege a diszítésben a prém és a paszománt lesz. Ebből fonnak egész galérköpenyeket, viselnek belőle kisebb galérokat és az ujjakon, jupeon is alkalmazkazzák mindenféle alakban.

A divat egyik újdonsága az is, hogy most már nem kötelező a puffos, dudoros, vagy teljesen gömbölködjő, ami tagadhatatlanul formássá teszi, úgy a vállat, mint a kart. A divat igen csinos módot talált, ki arra, hogy a mégis kényelmetlen divatot mellőzni lehessen (hiszen karonfogva alig sétálhat a pufftól az ember mert minden pillanatban félhet az összegyűrődéstől.) a puffok helyett a sima ujjhoz a vállnál két leffentyűt használnak a vállhoz erősítve. Az egyik, nyelv alakú leffentyű elől hull le a karra. A kar hátsó szélén alkalmazott, kissé szélesebb leffentyű a vállnál oldalt a felső rész alá bujik egy kissé s azután hátul hull le. E két leffentyű közül pompásan bujik elő a sima, gömbölyű kar.

A öveknél még mindig igen divatosak a csokrok, kombinálva és egyszerűen. A csokrok szallagjai néha hosszúak — egyik vége rövidebb, mint a másik — néha a két ág szimmetrikus ránczokká van kikészítve, de az sem ritka, hogy a csokornak csak egy ága van.

A toiletteknél az időtájt is nagyon kedvelt a csipkedisz, de a mellnél csak a felső részen s a korzetten használják, melyeken a kabelnél mindig keresztül kell mennie a ruha szövetének. A karnál pedig csak olyan módon használják — legyező alakban, — mint a fentebb leírt leffentyűs ujjdiszíték. Az is nagyon kellemes a szemnek — az örökös szimmetria ellenében, — ha a mellen átalvetőt képez tudniillik a jobb oldalon a vállnál kiindulva, közepén egy redővel, lefelé harántosan halad s a corsage baloldali alsó részén ér véget.

Még egy sajátos találmánya van

a divatnak, mely a tengeren túlról, az angoloktól származott át Párisba és nagy hódítást tesz: a fehér szín behozatala a gyászolásba. A fehéret a fejen, a kalapon alkalmazzák a nagy idején az özvegyek. Ilyenkor fehér capoteot, vagy fehér crepe-kalapot viselnek nagy karimával, persze tisztán csak az özvegy asszonyok, a leányok megmaradnak a fekete szín mellett. Kódós Alkion gyászoló özvegyei ezzel akarják megkülönböztetni magukat a gyászoló leányoktól. Az új divatot Páris özvegyei is olyan praktikusnak találták, hogy ez a divat mindinkább elharapózik. Sőt a párizsiak tovább mennek, be akarják hozni ezt a divatot s gyászba általánosítani. Az új divatnak akadt is már több követője a gyászoló leányok között is. A fehér kalapok kiegészítő része a fehér keztyű bőrből vagy szövésből, ami különösen nyáron alkalmas, mert a fekete keztyű ilyenkor nagyon alkalmatlan és hozzá ritka, a melyik nem fog.

Sőt vannak, akik az ilyen gyászolásban még tovább mennek: tiszta fehérben gyászolnak, mint a khinaiak, akikről ezt a divatot vették. Ez is utat talált már Párisba s ehhez ritkán alkalmaznak mást, mint angol crepet, mely olyan kapós lett, hogy Páris egyik legnagyobb áruháza a Magasine de L'œuvre magához váltotta ennek a szűz crepnek a szabadalmát, monopoliumot és jó üzletet csinál belőle. A kellemes szövetnek az ára méterenkint 8—9 frank. A kalapokhoz leginkább chiffon crepet használnak.

Hozzá ezek a ruhák kevesebbe kerülnek mint egy-egy kimenő ruha és tagadhatatlanul feltűnést keltenek, ami ugyan a gyász rovására esik, de a gyászolóéra nem. Ha aztán, a mely gyász ideje letelt, újra visszatérnek a selyemhez.

A kalapformáknál divatosak a kerek kalapok, a nagy karimájuk és a mikroszkopikus capoteok. Rendesen csak két színű az egész kalap és egyik része bársony. A divat nagy újdonsága lesz ebben a téli szezonnban a kivarrott nemez, melyen a varrat utánózza a szalmakalapok fonadékát. Ennek a segítségével télen folytatni fogják a kalapok nyári divatját és lemezből készült „szalmakalapokat“ fognak viselni. A divat tehát meg fogja csalni a hölgyvilág a nyári divattal. Az ilyen kalapok diszítésében is engedményeket tesznek a nyárnak, amennyiben pillangókat alkalmaznak rá, de bársonyból.

A hajviselet a hölgyeknél marad a régi, csak a fiatal leányoknál változik. A tizenkét éves leánykák a fej hátsó részén a haj egy részéből kerek, fonatlan, csavart kontyot készítenek s a haj másik részét leeresztik. A 15—16 éves leányok hátul simára fésült hajokat befonják s a fonadékok többszörösen feltűzik az így kombinált fonadék röviden a nyakukra folyik le.

J. e.

HIREK.

— **Uj albirák.** Az új sommáseljárás életbe léptetése folytán szükségessé vált a bírói és kezelő személyzet szaporítása. A legutóbbi hivatalos lap már a pályázatok kiírását Somogy megye 8 járásbírói között, Kaposvár, Csurgó, Szigetvár, Marczali, Nagy-Atád fog kapni egy-egy albirót. A bírói létszám szaporítása a kezelő személyzet létszámának emelését is szükségessé teszi s így kilátásunk van arra, hogy járásbírói épületünk helyiségei a nagyobb létszámú tisztviselők elhelyezésére nem lesz elegendő s a városnak építkezni kell.

— **Az arigó gőzös katasztrófája.** E hó elején Póla közelében nagy tengeri szerencsétlenség történt, mely anyiban érdekel minket, mert az egyik szerencsétlenül járt hajó egy magyar vállalat tulajdonát képezi. A Svarez Lipót-féle gőzhajózási vállalat „Venezia“ nevű gőzöse Póla mellett a raguzai hajótársaság „Arrigó“ nevű gőzhajójával oly szerencsétlenül ütközött össze, hogy a „Venezia“ az „Arrigó“ oldalán óriási békét ütött, minek következtében az „Arrigó“ pár másodperc alatt elsüllyedt, a „Venezia“ pedig nagyon megrongálódott, mégis a személyzetet sikerült megmenteni és emberélet nem esett áldozatul. A „Venezianak“ bár az is nagyon megvan rongálódva, sikerült Framébba megérkezni, hol várja kijavítását.

— **Gyászhir.** Györgyfalvi Csépan Antal és Vizeki Tallián Gyula a saját, mint az összes széleskörű rokonság nevében mélyen szomorodott szívvvel jelentik felejtethetetlen nővére, illetőleg rokonunk Györgyfalvi Csépan Franciskának 1894. évi november hó 2-án délután 4 $\frac{1}{2}$ órakor, hosszas szenvedés és a halotti szentségek ájtatos felvétele után, élte 75-ik

A „SOMOGYI UJSÁG“ TÁRCZÁJA.

Méreg Pál ur vadászkalandjai a vadászatokon.

Itt van tehát, megjött végre az igazi vadászatok ideje, mert a nyári vadászatok azok nem sok érők; nagy a meleg azután megkérem a fogoly, fácsán nagyon gyorsan repül, hanem az őszi és téli vadászat, ez már mulatság.

Összejövünk tizen, tizenötön puskások, kedélyes reggeli után jön a kivonulás, csináljuk az első kört, mindenki lesi-várja az első lövést, midőn ez megtörtént jön a második harmadik lövés s tudja Isten hány azután, a nyulak futnak ide s tova, mi várjuk őket lövésre, oh ez nagy izgalom ez szép mulatság.

A fentieket egy éppen nem idős, de kissé már meggyérült hajfúrtú uri ember mondá egy szép novemberi nap reggelén a vele szemben ülő háziasszony-nak, ki izgatottan tekintgetett az ablak felé meglátszott rajt, hogy vár valakit.

Csakugyan kocsi robogás szakította meg a párbeszédet, a házi asszony ki megy érkezett vendégei elé, a mi szenvedélyes nyulászónk pedig az ablakhoz lé-

pett s onnan nézte, hogy az imént érkezett vadász ezimborák miként pakulósznak le a kocsiról.

Barátunk, ki a nyul vadászatnak oly nagy kedvelője, névleg Méreg Pál, különben pedig áldott jó ember, állásánál fogva a tintának szörnyű fogyasztója, mulatságból vadász ember, hivatása neki pedig az, hogy valóságos kaland hős.

Most ez alkalommal elhallgatott azt, mint ült egy báli alkalommal egy letartott kosár tojásba bele, valamint a többi kalandjait is, csupán — mert az jelenleg időszerű — pár vadászkalandját fogom itt előadni.

* * *

Kemény fagyos éjjel után szép reggel következett, pompás decemberi nap nagyszerű vadász idő; a vadász társaság igyekezett is minél előbb összejönni K... en, hogy a vadászat annál előbb kezdődhessék.

A vadász társaság minden tagja ismerte már egymást csak Méreg Pál urat kellett bemutatni, s viszont neki a társaságot, ez alkalommal történt az, hogy a házi gazda egyik puskásra rámutatva oda sugja, Méreg ur ettől az uri embertől jó lesz kicsit távol tartani magát, ő kitűnő

lövő, de nagyon szeles és már nagyon sok vadász társát megsértezte.

Ami pedig a legnagyobb baj, hogy ilyenkor nem is lehet neki szólni, mert — bár ezivil ruhában van, ő katonatiszt levén borzasztó dühös lesz, ha valaki azért, mert párszem srétet kapott zugalódik, vagy éppen jajgat is.

Méreg barátunk — ki mellelleg mondva nem valami nagy hős és bórere tán kissé értéken felül is féltékeny — eme felvilágosítás folytán nem a legjobban érezte magát, s egy világért sem cseszkedett volna M... főhadnaggyal beszédbe.

Tessék reggelizni...

Mig átmentünk házi gazdánk elmondá M. barátunknak Méreg Pállal folytatott párbeszédét, minek az volt természetes következménye, hogy ők már a reggelinél egymás mellett ültek, s M. rémes vadásztörténeteket mesélt, itt egy embert meg lőtt az két hétig nem tudott ülni, ott valakinek az egyik szemét lőtte ki, másut egy vadásztársát úgy meg lőtte, hogy mellényének alsó felébe huszonegy lyukat olvastak meg...

Méreg ur bár a theát nem itta meg, mégis gyöngyöző homlokkal hallgatta e rém történeteket, haja meredezett s olykor-olykor nagyokat sóhajtott.

évében Kutason történt gyászos elhunytát. A megboldogult hült tetemei november hó 4-ikén délután 3 órakor fognak a kutasi sírkertben örök nyugalomra eltemetni, az engesztelő szentmise áldozat pedig november hó 5-én reggeli 10 órakor lesz ez Eggek urának a kutasi római kath. templomban bemutatva. Kelt Kutás, 1894. évi november hó 2-án. Áldás és örökbéke lengjen a boldogult hamvai felett!

— **Tömeges gombamérgezés N. Kanizsán.** A közönségnek azon rossz szokása van, hogy élelmiszereket, melyek különben orvoshatósági felügyelet alatt állanak, házaló elárusítóktól is vásárol; így aztán megtörténik, hogy az elárusítók eladják azon czikkeket, melyek ha nyílt piacra kerülnek, okvetlen a felügyeletet gyakorló városi orvos által confiscáltatnának. Ezen könnyelmű bevásárlásért kedden több család lakolt Nagy-Kanizsán. Weisz Emil ügynök, Morandini építőmester, Darás Gusztáv takarékpénztári tisztviselő és Hikády posta- és táviratbiztosi házában kedden gombát vásároltak, melynek élvezete után mindnyájan rosszul lettek és csakis gyors orvosi segélynek tudható be, hogy a constalt gombamérgezés néhány személynél végzetessé nem vált. A rendőrség erélyesen nyomozza a gombákat elárusító két asszonyt s már nyomukban is van.

— **Vunsch Vincze,** ki ezen év tavaszán Somogyi Sándort meggyilkolta — a kir. Curia a másod bíróság ítéletének megváltoztatásával öt évi fegyházra ítélte.

— **Miként teremtsünk hazai ipart?** A felelet egyszerű: iparpártolással. Erre kitűnő alkalom van ha Kaposvárott a fő utcában Gartner-féle házban levő Vörös Sándorné féle harisnya gyárat mektekintjük. Itt készülnek kitűnő kötési téli keztyűk, harisnyák téli, tavaszi és nyári időnyre. Megrendelések mindenféle fonalból, ugy fejelek olesó ájakon elkészíttetnek. Fonalakban nagy választék. Kész harisnyák nagyban és kicsinyben felnőttek és gyermekek részére raktáron állanak. Szorítsuk ki tehát az osztrák ipart!

— **Kossuth Ferencz** okt. hó 27-én hazaérkezett s leirhatlan lelkesedéssel fogadtatott mindenütt, de leginkább Bupapesten. Nagyszerű beszédében a 67-iki kiegyezési alapon való állását kijelenté

Végre megindultunk a vadászatra, olvassák a hajtókat és szól az erdős: kérek egy puskát, rögtön jelentkezik Méreg, én megyek, utánna mennek a hajtók, de ismét jön egy puskás, s ez M. főhadnagy; jön egy nyul egyenesen M.-nek, ő nem lő rá, most fordul Méreg felé, Méreg eleinte kiáltoz M.-nek, hogy löjön több, hogy ne löjön, végre látja a fegyvert emelkedni, ekkor futásnak ered, a lövés eldördül Méreg a fagyos földön, s a csutában hallotta a serét távoli zörögését....

A vadászat ment tovább, de Méreg Pál nem jött velünk, a vadász társaságának állandóan vagy ezer lépéssel a háta megett jött — kitartott egész estig — midőn haza mentünk, akkor hozakodott elő azzal, hogy tulajdonképen miért kísért minket olyan híven.

Egyik vadász társunk a vadászat végeztével megszólította, ugy-e bár Méreg ur nagyon elfáradott? a társaságnak vadászat nélküli egyhangú kísérgetésében.

Mire ő azt mondá, kérem a fáradtság nem tesz semmit, de az, hogy az urak nem lődöztek meg egymást, nekem nagy méreg.

Különben Méreg Pál ur megfogadta, hogy többet ez életbe soha sem fog M. főhadnagy urral együtt vadászni.

Franciskus.

és ez a pártokban élénk meglepetést idézett elő. Lapunkhoz illetőleg mi a helyi fogadtatásról szólhatunk. Vasárnap kora reggel nemzeti színű zászlók alatt kivonult az indóházhoz vagy száz ember, kik a berobogó vonatot hosszantartó lelkes éljenzessel fogadták. De a kocsis ablakból csak álmos fejek kandikálnak ki, kíváncsian tudakozódva a váratlan óváció oka felől. — Kossuth Ferencznek azonban sehol sincs nyoma. A kalauzok váltig erősítik, hogy „csak” a fiemei körmánya van a vonaton, a nagykanizsaiak azonban nem hisznek az erősítéseknek és folyton ismétlik az — éljen Kossuth Ferencz kiáltásokat. A közönség kocsiről kocsira megy és folyton újra éljen, míg az utolsó kocsit ajtajában megjelent — Kossuth Ferencz magas alakja. Hosszantartó lelkes éljenzés fogadta és ez éljenzésnek nem akadt volna vége, ha csak egyszerre meg nem szálalt volna a második csöngetés, mely a vonathoz közeli elindulását jelezte. Tuboly Viktor ügyvéd ekkor következő lelkes beszéddel üdvözölte a hazatérőt:

„Mélyen tisztelt hazánkfia!

Midőn néhány hóval ezelőtt dicsőült atyád drága hamvait fogadtuk e helyen; akkor a fájdalomnak sürü könnyei, most pedig az örömkönnök gyűlnek szemünkbe! Boldogult Atyád a magyar nemzetnek, mindnyájunknak atyja volt és így te mindnyájunknak testvére vagy! és midőn itt a haza határához közel azért üdvözlünk honfiai szívünk egész melegével; mert Téged, a hontalanság keserű kenyerét elhagyva, az édes anyaföld kebelére véglegesen visszatérni látunk; enged, hogy azon hazafiai reményünknek adhassunk kifejezést, miszerint bizton tudjuk és hisszük, hogy hazád iránti polgári kötelességedet híven és atyád szelleméhez méltóan fogod minden körülmény között teljesíteni!

Tartsd meg bennünket, nagy- és kis kanizsai polgártársaidat szíves emlékezetben! Mi pedig még csak a költő szavaival élve ohajunk:

Eljen hát a hős vezér magzatja!

Addig éljen míg a honnak él!

Kossuth Ferencz a váratlan fogadtatás által láthatólag meghatva Tuboly üdvözlő beszédére így felelt:

Fogadják mélyen tisztelt Uraim szíves üdvözlőtekért halás köszönetemet. Midőn a tavasszal hazajöttem, eljöttem, hogy a hazával gyászoljak, most azonban eljöttem, hogy a nemzetet dolgozzam a nemzetért. Tudom, hogy hazatéréssel kötelességet teljesítek. Munkálkodni kell a nemzettel, hogy elérjük azt, a miért megtért atyám egész életén át küzdött.

Kossuth szavait frenetikus éljenzés követte. A ki csak közelébe férhetett, egyegy Isten hozott-ot mondott neki. A küldöttség több tagjának bemutatása után Kossuth Ferencz a Magyarország kiküldött tudósítójának üdvözlését fogadta nagy szívéllyességgel. A midőn a vonat újból megindult, a zászlók tisztelegtek, a közönség éljenzett és még soká hangzott a vonat után:

Eljen Kossuth Ferencz!

— **Érdekes gyilkossági eset.** A megyében még igen sokan fognak emlékezni arra, hogy mindegy négy-öt évre bizonyos Rosenbaum Jakab volt kaposvári pék üzlet tulajdonos nyomtalanul eltűnt. Abban az időben különböző találgatások voltak a közszájon, az tudva volt, hogy az illető Kaposvárról, Eszékre ment rokonai látogatása és némi bevásárlás végett, Eszéken azonban nyoma veszett, — egyik azt beszélte, hogy az illető Amerikába szökött, másik, hogy Hamburgban van, de biztosat senki sem tudott. A na-

pokban azonban az eszéki kórházban egy pinczér haldokolván bevallotta, miszerint Rosenbaumot ő és volt gazdája, ki jelenleg egy vagyonos kereszmaros követtek el. A gyilkosságot úgy hajtották végre, hogy Rosenbaumot becsalták azon kisebb lebujszerű kereszmába, hol akkor ők voltak s ott agyonverték s a pinczébe elásták. Az ügyben megindították a vizsgálatot.

— **Szerelmi dráma.** Gyuk József kaposmérői molnár mesternak volt nemrégiben egy jó kőpü kocsisa; Vajda János, ki a molnár gazda szép 16 éves leányának elesavarta a fejét. Addig beszélt a szép leánynak, míg az egy napon ott hagyta szüleit és elszökött a nyalka kocsisal, kivel egy házban laktak. Egy darabig hívták haza a szép leányt de az nem akarta ott hagyni kedvesét. Ekkor a leánynak idősebb nővére elment a tiszteletbeli sogorhoz s már annyit beszélt a leánynak, hogy az az hajlandó volt haza menni. Behívták Vajda Jánost és értesére adták, hogy ők elmennek, mire ez könyörgött a szép leánynak, hogy ne hagyja el, de ez hajhatatlan maradt, ekkor hirtelen Vajda előrántotta forgó pisztolyát és rá lött a leányra ki csak úgy menekül meg a lövés elől, hogy az ott jellen levő néneje hirtelen elé ugrott s őt találta a golyó. Ezt látva Vajda újra lött azonban ezt is felfogta saját testével a néneje. A leány sértetlen maradt. A paraszt ottlétét pedig letartóztatták.

— **Kézrekerült gyilkos.** A múlt hó 25-én, mint annak idején megírtuk. Kaposfüreden átmetszett nyakkal, holtan találták Spánits István kőművest. A gyilkos felderítésére rögtön megindították a vizsgálatot, azonban a legerélyesebb nyomozás dacára sem tudtak annak nyomára jutni. Tegnapelőtt azonban sikerült őt a csendőrnöknek egész véletlenül elfogni: A dombovári esendőrségnek ugyanis besugták hogy az ottani kereszmában egy vándorlegény dícselkedett, hogy még egy hete sines annak, midőn ő embert ölt. A csendőrnök csakhamar megtalálták a vándorlegényt, a ki nem is tagadta tettét, másnap azonban a vizsgálóbíró előtt visszavonta vallomását, azzal védekezve, hogy azt részeg fővel tette. Alibit azonban nem tud igazolni, miért is a vizsgálat befejezéséig fogva tartják. Több mint valószínű, hogy ő Spánitsnak a gyilkosa.

— **Ingeny kocsizott.** Németh György iharos-berényi lakos október hó valamelyik napján Kanizsáról jöven, a sánczi kereszmába borkóstolóra tért be. A míg a karezost kedélyesen szopogatta, Gerencsér Lebár János patihidi lakos meglátva a keresma előtt gazdátlanul unakozó lovakat, minden gondolkodás nélkül beült a kocsiba s hogy a lovakat kipróbálja, egy kis futtatást rendezett. A gyalogjáró atyafinak megletszetek a jó verű lovak s ilyen formán gondolkozott. Miért menék én gyalog, mikor itt kocsin lehet járni. Gondolata gyorsan eselekményé vált s csakhamar háta mögött messzire hagyta a sánczi keresmát s az abban borkozgató Németh Györgyöt. De megjárta. Midőn Németh egy két liter bor bevételé után a keresmát elhagyta, remülve látta lovainak hiányát. Azonnal jelentést tett a n-kanizsai rendőrségnek. A nyomozás eredményre is vezetett. A csendőrség néhány nap mulva Gerencsér Lebár Jánost elfogta, ki midőn kérdőre vonatott, hogy miért lopta el a lovakat, azt a választ adta, hogy restelt Kanizsától. Patihidig gyalogolni.

— **Négy rablógyilkos elfogatása.** Egy régi büntény tetteseit sikerült Rákossy Gyula csendőrhadnagy — csurgói szákasparancsnoknak kézre keríteni. Tudósítónk a következőképp értesít bennünket az elfogatásokról. 1891. márczius 12-én

éjjel Hikman Károly kőzi (F.-Segesd mellett) csárdást agyonlőtték és nejét vérben fétrengve hagyták a szobában, a csendőrség által akkor hosszú időn át folytatott nyomozás sehogyse vezetett eredményhez; újabban azonban gyilkosság kiderítésére Rákossy Gyula csurgói csendőr szakaszpáncsnok által 11 csendőrral megejtett nyomozás folyamán a tettesek Bogár János és József, Szabó József és János személyében kiderítettek, kik tettüket töredelmesen beismerték. Azon fegyver is megkerült, melylyel a csárdást meglőtték. Hikman Károlyné csárdásné, ki életben maradt a tettesekkel szembesítve lett s azokat felismerte. A négy rablógyilkos a tett elkövetése előtt F.-Segesden Meller Dávid gazdag bérlő háza falát kezdte bontani, hogy rabolhassanak, azonban az éjjeli őrk által elzavartattak s innen egyenesen a kőzi csárdához mentek, hol a gyilkosságot megelőzőleg a pinczét felverték, a bort csapra ütötték és részben megitták részben pedig kifolyni hagyták. Azután pedig 43 liter pálinkát loptak. Ezen neszre mit a csavargók a pinczében okoztak, a koresmáros szobájából kiment körül nézni, mihelyt azonban, az ajtóba kilépett, az egyik duhaj botjával fejbe vágta a másik ugyanakkor keresztül lökte. E cselekmény után a gyilkosok a koresmától mintegy 50 lépésnyire a lopott pálinkát megitták és az üvegeket, hogy bűnjel ne maradhasson szét törték. — A fegyvert pedig Subicz Gyula iháros-berényi lakatosnak adták, hogy emlékül őrizze meg. Itt érdekesnek tartjuk megjegyezni, hogy ez a szerencsétlen Subicz Gyula iháros-berényi lakatos ugyanaz, aki a Kund gyilkosának a fegyverét elvágta, Szabó János pedig azonos személy azzal az ihárosberényi kanisszal, a ki Kund gyilkosait a csendőrség kezére játszotta. A gyilkosok kézre kerítésének főérdeme Rákossy hadnagyot illeti, aki a nyomozást nagy erélylyel elkövette. A 4 gonosztevő jelenleg a csurgói bíróság börtönében ül. Amint már lapunkban említettük is a szerencsétlen berényi lakatos megőrült.

— A magyar gyáripar újabb nagy diadaláról igen öröndetes hírt kaptunk. A lebergi kiállítás egyik osztályában, a tüzi fecskendő osztályban megvertük valamennyi külföldi gyárat. A diadalt két törekvő iparvállalatunknak köszönhetjük. A tüzi fecskendő osztályban a legelső kiüntetést, a diszoklevelet a Tarnóczy-gyár Budapesten kapta, a második díjat, aranyérmet a Walser-gyár Budapesten, a harmadik díjat, aranyérmet Czermak R. gyára Tepliczen, a negyediket R. A. Smekal Szmichowban, az ötödiket Liel J. G. Biberachban, a hatodikat, ezüstérmet E. C. Flader Sorgenthalban, a hatodikat, ezüstérmet E. C. Flader Sorgenthalban, a hetediket, ezüstérmet Rázen Antal Krakóban, a nyolczadikat, ezüstérmet Doute R. Fr. Bialán és a kilencediket, bronzérmet a Geittner és Rausch fecskendőgyára Budapesten kapták. Annál nagyobb örömmel konstatáljuk a Tarnóczy-gyár e fényes sikerét, mivel ennek nagy jelentőséget azon körülmény kölcsönöz, miszerint az osztrák ipar e téren elsőrendű, régi jeles gépgyáraival szemben emelkedett elsősegre és azokat tulszárnyalta. A Tarnóczy-gyár legutóbb október 3-án Uj-Gradiskán, a Horvát-Szlavon országos gazdasági kiállításon is a legelső kitüntetést, a diszoklevelet nyerte.

— „Háztartás“ czimvel Kürthy Emil urnő szerkesztésében Budapesten egy nálunk egészen új irányú és hézagpótló lap jelenik meg szép kiállítású 16 oldal terjedelemben havonként háromszor (el-sején, tizedikén és huszadikán). Rendkívül gazdag tartalmából (78 állandó rovata van) csupán a fontosabbakat emeljük ki.

A lap élén a nő-világ érdekeiről egy magvas irányezikket közöl, utána pedig: háztartás, konyha, lakás, fűtés, pinczé, hálószoba, szalon, házi ipar, munka, tudomány, a házban, a szépség ápolása, a nők joga, keresetforrások, a keresztes különféle nemei, baromfi-tartás, bevásárlási források, étlapok stb. stb. rovatok gazdag tartalma nyújt hasznos tudnivalókat a háztartás minden ágából. Ezekon kívül érdekesítő regényeket is közöl Rendkívül kedvezmény, hogy a „Háztartás“ olvasó közönségének megbízásait díjtalanul elvégzi. Előfizetési ára: egész évre 6 frt, félévre 3 frt és negyedévre 1 frt 50 kr, amely a kiadóhivatalhoz, Magyar Nyomda Budapest, VIII., József-utca 45. szám alá küldendő.

CSARNOK

Egy ablak.

— M. g. után. —

Ködös, őszi szellő kergeti az utcán a száraz faleveleket. Az emberek felhajtott gallérral sietnek végig az aszfalton. A meleg, csillagos nyári estéknek vége és az októberi eső úgy hull le, mintha a felhők leereszkedtek volna a magas házak közé és ott váltak volna vízzé. A bérházak ablakai szorosan be vannak csukva és megszűnnek azok az idillek, a melyek a csendes nyári estéken a szűk utcákban a szomszéd házak ablakai között folyltak.

Oh, mert ezek is a nyár poezisához tartoznak. A mikor a tavasz első enyhe lehelletére megnyílnak, mint egy százszemű oriasnak a főváros emelétének ablakai, megkezdődnek azok a rendesen ártatlan, bonyodalom és katasztrófa nélküli apró regények, a melyeknek hősei a felső emeletek szolid otthonuló lakói deákok, varróleányok és hasonló szentimentális hangulatú, de mindig fiatal emberek; azok a regények, a melyeknek fázisai: egy-egy elkapott tekintet, kiesérelt sóhaj, átdobott levélke. Szereplőik: egy szerelemért epedő, bártalan fiatal ember és egy sejtelmes szőke, vagy barna vis-á-vis, a ki a csillagokkal együtt jelenik meg, színhelyük az ablak és a kifejlődéseik — igen, a kifejlődésüket elnyeli az ősz, a mikor az ablakok becsukódnak és a mikor a csillagokat sötét barátságtalan felhők takarják be...

Most, a mikor már úgy is ősz van és így vége mindennek, elmondhatom én is önöknek az én ablak regényemet. Nagyon poetikus és nagyon szomorú történet a mely mindenkori az én fájdalommassabb emlékeim közé fog tartozni, de szeretem mert idill és mert az egyetlen idill, a mely az életben helyet foglal.

Egy igen szűk és igen magas háztól beszegett utcában laktam a nyáron fenn, magasan szinte olyan magasan, hogy az ablakon kihajolva, kedvem jöhetett volna utána nyulni a fölöttem ragyogó csillagoknak. Ebben a magasságban az ember szinte kivetkezik a rendes valóságából és ha különben is van hajlandósága a poezis iránt, sokkal fogékonyabbá válik bizonyos lágy szentimentalizmus iránt. A színeknek és hangoknak a hatása erősebb, közvetlenebb és a szerelem szinte a levegőben van.

Ezen a helyen még egy őszinte vallomást kell tennem. Ebben az időben történt az is, hogy én nagyon sokat olvastam Murgert és Alfréd Nussetet, a hajamat hosszúra növesztettem, hanyagul kötött fekete csokrot hordtam a gallérom fölött, és egy verses szerelmi regényt elérte minden földi dolognak a sorsa, t. i. por és hamuvá vált külsőmben pedig új-

ra egy normális európai dzsentlemenhez lettem hasonlóva, a mennyiben hosszú füteimet levágtattam és a hanyagul kötött fekete csokrot elrejtettem a ruhaszékrenyem legsötétebb mélyébe. De akkori állapotomat ezek az apró adatok segítenek kellően megvilágítani.

Igy tehát, mint a fentiekből látszik, minden előfeltevel meg volt ahhoz, hogy halálosan szerelmes legyek. Csak az hiányzott, a mit a szerelemhez általában szükségesnek tartanak: az ideál.

De ez sem váratott magára sokáig.

Az első hét végén, a mikor beköltöztem, egyszer nappal vetődtem haza. Verőfényes szép nap volt és nem tulságosan meleg. Az ablakom be volt zárva és ezért odamentem, hogy kinyissam.

Ez a pillanat döntött a szívem nyugalma felett.

Odaát a szűk utca másik oldalán szintén nyitva volt az ablak. Mellette egy kis varrósztalka állott, raja egy széles himzörámaival és a himzöráma felé hajolva ült egy szőke leány — nem, egy szőke angyal világoskék ruhába öltözve, aranyos-szőke dus haja csillogott a nap meleg fényében és finom, arisztokratikus profilja szinte meg volt világítva nagy sötétkék szemeinek a ragyogásától. Olyan fejedelmien szép, olyan sugárzó volt, a mint fehér ujjával a színes selyemszálakat a himzöráman kifésztett szövetbe betűzdelte, hogy hamarjában csak egy elátkozott hercegnőhöz tudtam hasonlítani, a ki arra van kérhözhatva, hogy egy szűk mellékkücsében a harmadik emeleten selyemhimzéseket készítsen.

Az ablaknyílás zarája felemelte a fejét és reám nézett. Ugy látszik észrevette, hogy a zavartól és meglepéstől szinte magamon kívül vagyok, mert nagy, kék szemeit rám emelve, gyengén elmosolyodott. A helyzet sajátságos volta annyira elfoglaltá tett, a leány szépsége annyira elkábitott, hogy alig tudtam, mit cselekszem és mint egy apród a ki fejedelemasszonyának mutatja be hódolatát, mélyen meghajoltam. Ő pedig lassan, komolyan meghajította a fejét, miközben én majdnem leszedültem az ablakból az örömtől és boldogságtól.

Innen kezdődött a legsajátságosabb epokhja életemnek. Szinte usztam a szerelem rózsaszínű mámorában. Egész napjaimat és különösen estéimet szobám ablaka mellett töltöttem, lesve a szőke tündér megjelenését, a kivel soha egy szót sem váltottam. Ez a par distance szerelem, a maga misztikusságában, sejtelmességében, és tisztaságában betöltötte az egész szívemet. A verses regény nyugodott a sarokbar és én nem írtam egyebet mint epedő szonetteket, tüzes barkarókat, a melyek nem szóltak másról, mint az én szép vis-á-vis-m kék szemeiről és arany szőke hajáról.

Ő is észre vette az életmódomban beállott változást és úgy tetszet, hogy tisztos szóvalan imádásom nem volt ellenére. Hosszu, nyári éjszakákon, a mikor a házak tetejét ezüstös fénybe fűrdette a holdvilág és a tikkadt, meleg föld örvöszellőjének, órákat töltött az ablakán (kihajolva, egész egyedül. Néha reám nézett és olyankor esendesen mosolygott, azzal az első, édes, komoly mosolygással, a mely szívembe kergette a vért és megszipitette a fejemet... És egyszer egy meleg csillagos estén, a mikor a levegő a szerelem édes illata volt tele, egy nagy sárga tea-rózsát leejtett az ujjai közül. A rózsza lassan, keringve hullott alá a magasból és ő reám nézett... Azt a rózsát azóta a szívemen hordom. Még mostanig sem voltam képes eldobni...

Egy meleg augusztus végi estén történt. Lélekszakadva rohantam fel a szűk

lépésé három emeletén, félve, hogy elkésem az édes, megszokott rendez-vousról. Feltékeny voltam az utca levegőjére is a melyet nélkülüm találna beszívni. A mint felértem a szobámba, világot sem gyújtva az ablakhoz siettem.

Odaát már világos volt és az ablak nyitva. A szűk utcán keresztül, a melynek házai felül mintegy még jobban összehajoltak, mindent láthattam, a minála történiük.

Ott volt ő — másfél hónap óta éször nem egyedül... Egy magas, szép barna férfi állott mellette, a kinek csillogó szemüvegén keresztül láttam mohó, szinte éhes fényben uszó szemeit. Kezében tartotta a leány kezét és beszélt valamit. Szavai, melyeket nem halhattam, csak éreztem, mint égő láva cseppei hullottak szegény, romantikus szívemre. Az én bálványképem pirult, huzódott, de az a pirulás és huzódás nem volt igazi... Egyszerre láttam, hogy a barna férfi, a kinek kezén finom keztyű volt és haja baloldalon volt elválasztva, magához vonja az én bálványom karesu termetét és egy forró, hosszú csókot nyom tiszta ajakára a melyet én az utolsó szonnetemben az iris-virág szirmához hasonlítottam...

Mintha egy világ dőlt volna össze körülöttem. Beesaptam az ablakot és visszahúzódva sötét szobám legtávolabbi sarkába, hogy ne lássak és ne hulljak semmit, a földi ideálok mulandó sorsára gondoltam...

Másnap kiköltöztem a szűk utca harmadik emeleti szobájából.

Azóta elmúlt a nyár. A házóriások becsukták lámpavilágától fényes szemeket felhatározhatatlanul omlik esténként a sötét, felhős égből a szomoru őszi eső. Az ablakok regényeinek vége én pedig tűzbe dobtam a verses regényemet és lenyírtam a hosszú hajamat.

De ha tárczámba turkálva ráadok arra a fonnyadt, száraz thearózsára, fájó melankholiával gondolok vissza életem legszebb, legpoétikusabb ablakára.

Pierrot.

EGYVELEG.

Érdekes párbeszédéről értesíti lapunkat egy munkatársunk, melyet a szennai országúton tartott két szűrés atyafi.

Vasárnap mint ballagnak haza K. János és K. J. Mihály szennai polgárok s e képen kezdik meg a társalgást.

— Hm!
— Hm?
— Koma!
— No?
— Nem tud kietek?
— Mán mit?
— Jaz kutyát!
— Mölliköt?
— A zényimet!
— Vot kienek kutyája?
— Bijon vot ám!
— Enné többet sem tudtam
— Po, lig tudhatta vóna —
— Mán oszt mér?
— Hát azet!
— De mégis, ugatott!
— Mer mindét, ugatott!
— Ki?
— Jaz kutyám!
— Hát oszt milött vot? — mondá!
— Még azt se tudgya —
az atyafi sértődve.
— Hát akkor mit tud kie?
— Semmit!
— De én tudok!
— Mán mint?
— A kutyámról!

— ?
— Megdöglött szegény pára a mint meglütek!
— Kik?
— Aszondí a Vörös Pestá, hogy két városbeli iftyu ur özbikának nézte és leduplázták a — kutyámat!
— Szegény pára!
— Hm!
— Hm? fejezik be a társalgást.
Mi is azt mondjuk, hogy „hm“!
(d-r)

Thulman Jozefa.

Hosszas kutatás után, végre sikerült Thulman Józefának e kiváló tehetségű írónőnek kéziratban hátrahagyott munkáit, melyeket legközelebbi rokonai is elvesztettek s megsemmisültnek gondoltak, megtalálnom.

Ezeket most egy kötetbe foglalva, kiadni szándékozom oly célból, hogy e művek az enyészettől megmentessenek s a befolyandó tiszta jövedelemből, a kisgombai temetőben elhagyatottan, jeitelen sirban pihenő írónő tetemei fölé emlékkő állíttassék.

Thulman Józefa idegen hangzásu neve daczára, minden ízében magyar volt. Ősei a XVII. század közepén nyerték el a cimerez nemes levelet s kinek egykor nemesak Somogyvármegyében, de azontul is, terjedelmes birtokai voltak.

Berzsenyi Dánielné is e családból származott, melyhez rokonsági viszony fűzte dukai Takács Judit írónőt is.

Thulman Jozefa özanyja az előkelő származásu telekessi Török Magdolna férj. Thulman Mihályné volt, kiről Berzsenyi Dániel (unokája telekessi Török Magdolnának) is feljegyezte, hogy ezüst medencéből mosdott.

Thulman Jozefa 1834. január 4-én született Sörnyén Somogyvármegyében. Atyja Thulman Pál, gazdag földbirtokos és 1823 körül Somogyvármegyében főadószedő (generális percentor) anyja pedig Fejér Rozália volt, kik nagy gondot fordítottak neveltetésére „látva leányukban a korán fölébredt költői hajlamot s különösen a történelem itánt való előszeretett; atyja minden törekvése oda irányult, hogy a hazaszeretet mély gyökeret verjen szívében s miként minden tette, minden munkája igazolja, a honért s a szabadsáért dobogott nemes szíve.

A 40 és 50-es évek szépirodalmi lapjaiban többször találkozunk Thulman Jozefa nevével, — műveinek nagyrésze kéziratban maradt. Oly szenvedélyes írónő volt, hogy fiatal korában, midőn jobb kezét kitérte, tollat s papírt kért és betegágyában is, balkezevel írta meg egyik legszebb beszélyét.

Atyját előbb többnemű soresapás érvén, birtokainak nagyrésztét elvesztette s Kis-Gombára megmaradt birtokainak romjaira vonult s ott élte utolsó napjait.

Ott élt a fenkölt lelkű honleány s kiváló írónő Thulman Jozefa is, 1875. szeptember hó 11-én bekövetkezett haláláig.

Alig husz éve, hogy a kis-gombai temetőben öröknyugvó helyére helyezték, már is jeltelenül elhagyatva áll sirja! Még egy husz év s nem tudná senki megmondani, hogy a kiváló tehetségű lánglelkű írónő hamvai hol pihennek. Ugyan ezért elhatároztam műveinek sajtó alá rendezését, mert ezek kiváló irodalmi termékek és Somogyvármegye rég letűnt századaira vonatkozván nagyobb részük, reánk Somogyvármegye szülötteire különösen érdekesek.

A vármegye több előkelő családjával is vérségi összeköttetésben állván a jeles írónő, hiszem hogy támogatva lesz-

nek ama törekvésében, hogy Thulman Jozefa jeles műveit egybegyűjtve, sajtó alá rendezvén kiadhassam s az előfizetésből befolyandó tiszta jövedelemből sirjára emlékkövet lehessen emelni.

A mű negyedréte alakban, legalább 200 oldalra fog terjedni s előfizetési ára: 1 frt 50 kr, mely hozzá Kaposvárra érkezve küldendő be december hó 15-ig, s karácsonyra diszes kiállításban megjelenik.

Kaposvár, 1894. november 6-án.

Noszlopy Tivadar.

Vonatok menetrendje.

Indul Kaposvárról:

Zákány felé, személy v. d. u. 3 48 perokor	
" " " reggel 8 óra "	
" " " éjjel 3 " 38 "	
" " gyors v. d. u. 6 " 49 "	
Dombóvár felé, szem. v. éjjel 1 " 23 "	
" " gyors v. d. e. 9 " 24 "	
" " vegyes v. " 10 " 46 "	
" " este 8 " 8 "	

Kaposvár-Mocsoládi

vasut

Indul Kaposvárról.

Személy vonat reggel 4 órakor	
" " délután 3 óra 55 pkor	

Érkezik Kaposvárra.

Személyvonat reggel 7 óra 42 pk.	
" " este 7 " 45 "	

HIRDETÉSEK

jutányos áron vétetnek

fel e lap

kiadóhivatalában

1148. szám

tkv. 1894.

Árverési hirdetményi kivonat.

A tabi kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Horváth György és neje Gulyás Teréz végrehajtónak Sipos Ersze férj. Méreg Jánosné és Méreg József végrehajtást szenvedő elleni 64 frt 34 kr. tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a (tabi kir. járásbíróság) területén lévő Bálványos község határában fekvő a bálványi 166 sz. tjkvben vajtást szenvedett Sipos Erzsébet férj. Méreg Józsefné nevén álló azonban a vajtást zálogjog bekebelezése után az 1891 és 2096/91 tkvi számú végzés folytán, Csernat Zsuzsanna férj. Méreg Józsefné tulajdonául bejegyzett A I. alatt 201. hrsz. telkibelsőség lakházra 219 frtba az ugyan ezen sztkvben. A I 1277 hrsz. alatt felvett szőlő birtokára 212 frtban, ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1894. évi november hó 21-én d. e. 10. órakor Bálványos község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 21 frt 90 krt. 21 frt 20 krt. készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában, kijelölt évadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Tabon, 1894. évi jul. 23.

A tabi kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság.

VAJDA,
kir. bírós.**PÁLYÁZAT.**

A szentimrei magy. kir. földmives iskolánál egy ösztön díjas

gazdasági segédi állás

van üresedésben.

Pályázók kellőkép felszerelt folyamodványaikat a m. kir. földművelésügyi miniszteriumhoz czimezve

folyó évi november hó 15-ig

alulirott igazgatósághoz nyujtsák be.

Bővebb felvilágosításokat alulirott igazgatóság ad.

A szentimrei m. kir. földmives iskola
igazgatósága.